

Sygn. akt VI Gz 58/15

POSTANOWIENIE

Dnia 13 marca 2015r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Sędziowie: SO Anna Walus-Rzqsa

SO Barbara Frankowska (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Zawilo

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2015r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku: **J. S.**

przy udziale: **(...) SA w L.**

o zavezwanie do próby ugodowej

na skutek zażaleń wnioskodawcy na postanowienie Sądu Rejonowego
w R. V Wydziału Gospodarczego z dnia 5 stycznia 2015r. sygn. akt V GCo 651/14

postanawia:

o d d a l i ć zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Rzeszowie stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę do prowadzenia Sądowi Rejonowemu Lublin – Wschód w L. z/s w Ś. powołując się na treść art. 185 § 1 kpc, który stanowi, że o zavezwanie do próby ugodowej – bez względu na właściwość rzeczową – można zwrócić się do sądu rejonowego ogólnie właściwego dla przeciwnika, a w tym przypadku przeciwnik ma siedzibę w obszarze właściwości w/w Sądu.

Wnioskodawca zaskarżył powyższe postanowienie w całości zarzucając naruszenie przepisów postępowania:

- art. 185 § 1 k. p. c. w zw. art. 34 k.p.c. poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, iż wniosek o zavezwanie do próby ugodowej przeciwnika będącego spółką winien być złożony przed sąd rejonowy ogólnie właściwy dla przeciwnika, podczas gdy – na mocy art. 34 k.p.c. – dopuszczalne jest złożenie przedmiotowego wniosku w sprawach o zawarcie umowy, ustalenie jej treści, o zmianę umowy oraz o ustalenie istnienia umowy, o jej wykonanie, rozwiązanie lub unieważnienie, a także o odszkodowanie z powodu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy można wytoczyć przed sąd miejsca jej wykonania;

- art. 34 k.p.c. – jako przepisu szczególnego wobec art. 30 k.p.c. – poprzez jego niezastosowanie, a w konsekwencji błędne przekazanie sprawy sądowi wg ogólnej właściwości miejscowej w sprawach przeciwko osobom prawnym;

- art. 43 k.p.c. zezwalającego powody wina wybór sądu w sytuacji, kiedy uzasadniona jest właściwość kilku sądów poprzez jego niezastosowanie, w konsekwencji przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu Lublin Wschód w Lublinie z siedzibą w Ś.

Na tej podstawie skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Rzeszowie oraz o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu zażalenia wnioskodawca powołując się na stanowisko Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu zawarte w postanowieniu z dnia 27 listopada 2012r. sygn. akt I Acz 2190/12 oraz gramatyczną wykładnię art. 185 § 1 k.p.c. i użyte w nim słowo „może“ zajął stanowisko, że słowo to oznacza jedynie fakultatywność złożenia wniosku o zawezwanie do próby ugodowej i nie dotyczy kwestii właściwości miejscowej sądu rejonowego. Z przepisu tego nie można wywodzić, że nie dopuszcza on złożenia wniosku o zawezwanie do próby ugodowej także przed sąd właściwy przemiennie. Jedynie umiejscowienie tych spraw w sądach rejonowych czyni postępowanie bardziej dostępnym. Przepis nie używa słowa „wyłącznie” do określenia właściwości miejscowej. Wykładnia celowościowa zaś tego przepisu wskazuje, że postępowanie to można wytoczyć zarówno przed sądem ogólnie właściwym (art. 27 – 30 k.p.c.), jak i przemiennie właściwym (art. 31 – 37¹ k.p.c.).

Uczestnik w odpowiedzi na zażalenie wniósł o jego oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania wskazując w oparciu o cytowane komentarze oraz wymienione orzeczenia sądów powszechnych, że pogląd skarżącego jest odosobniony i postulat racjonalnego ustawodawcy oraz wykładnia językowa art. 185 § 1 k.p.c. pozwala na przyjęcie, iż niedopuszczalne jest stosowanie właściwości przemiennej przy zawezwaniu do próby ugodowej.

Sąd Okręgowy w składzie rozpoznającym przedmiotowe zażalenie nie podziela stanowiska skarżącego i uznaje za niezasadne podniesione w nim zarzuty naruszenia wskazanych przepisów proceduralnych. Zdecydowanie postulat racjonalnego ustawodawcy i wykładnia literalna tego przepisu prowadzi do słusznego wniosku, że przepis ten nie tylko determinuje właściwość rzeczową i funkcjonalną sądu rejonowego, ale także właściwość miejscową wg przepisów o właściwości ogólnej. W innym przypadku zupełnie zbędne byłoby odwołanie się w tym przepisie do przeciwnika skargi w kontekście: (...) można zwrócić się do sądu rejonowego ogólnie właściwego dla przeciwnika. Nadawanie szczególnego znaczenia słowom „można” i „ogólnie” wg interpretacji skarżącego nie jest przekonujące, bo wówczas ta część przepisu (ogólnie właściwego dla przeciwnika) byłaby zupełnie zbędna. Upatrywanie w słowie „można” jedynie fakultatywności skorzystania przez stronę z instytucji postępowania pojednawczego jest nieporozumieniem, bo oczywistym jest, że postępowanie pojednawcze nie jest warunkiem wszczęcia procesu, gdyby było inaczej musiałoby to wynikać z przepisu pozytywnego (wprost stanowiącego taki obowiązek). Względy celowościowe nie zostały w przekonaniu Sądu Okręgowego dostatecznie uzasadnione dla wywiedzenia, że zwrot: „sądu rejonowego ogólnie właściwego” oznacza w tym przepisie zarówno sąd ogólnie właściwy w rozumieniu art. 27-30 kpc, jaki i sąd przemiennie właściwy w myśl przepisów art. 31 – 37¹ kpc i przepisów szczególnych, bo wówczas zbędne byłoby odwoływanie się do „przeciwnika”. Zatem istotnie uznać należy, że stanowisko wnioskodawcy, chociaż wyrażane w orzecznictwie jest odosobnione.

Mając na uwadze powyższe zażalenie, jako bezzasadne oddalono na mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., o czym orzeczono na wstępie.

O kosztach postępowania zażaleniowego rozstrzygnie Sąd Rejonowy w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie (art. 108 § 1 k.p.c.)